

Het comité van defensie.

De instelling van het comité van defensie is de eerste stap op eenen goeden weg. Het is een beginsel van hervorming en vooruitgang; hulding, ook in het militaire, van het constitutioneel boven het autocratisch stelsel. Een dergelijk permanent collegie van raadgeving, welks leden uit het leger genomen worden, om weder, na afloop van hun lidmaatschap, tot het leger terug te keeren en voor nieuwe personen de plaats in te ruimen, kan niet nalaten tusschen het leger en de regering eenen band te knopen, die tot nu toe niet bestaan heeft. Een permanent ligchaam met gestadige wisseling van leden, geeft recht te verwachten, verscheidenheid van inzicht en eenheid van beginsel. De geest, die eens in een collegie gevestigd is, wordt vooral bij ons, bij wie overlevering en antecedent steeds zoo veel gelden, niet zoo gemakkelijk uitgedreven, en men behoeft dus niet bevreesd te zijn voor al te groote veranderlijkheid en verwisselingen van systeem, terwijl juist eene gestadige afwisseling en vervanging van personeel, het beste voorbehoedmiddel is, tegen die eenzijdigheid en slentergeest, die onze nationale ondeugd en voor alle collegiën van raadpleging, gelijk dit, zoo dooddelijk, is.

Beantwoordt het comité van defensie aan het doel dat men zich voorstelt, zoo zal het te gelijkertijd zijn, en een middel om het moreel gezag van den minister van Oorlog krachtiger en sterker te maken, wanneer het comité zich aan zijn stelsel aansluit, en om een tegenwigt in de schaal te leggen en aan al te individuele inzichten van het hoofd des departements tegenstand te bieden, zoo het comité andere stelregels dan die des ministers volgt. Minister en comité moeten zijn, medewerkers tot één werk.

Dat het comité enkel *adviserend* ligchaam is, ligt in den aard der zaak, en het zal elk die er over nadenkt duidelijk zijn, dat, voor het welslagen dezer inrigting zelve, dit vereischte onontbeerlijk is. De minister is verantwoordelijk en moet verantwoordelijk zijn en blijven, voor al wat hij doet en nalaat. Maar om verantwoordelijk te zijn, moet men vrij wezen in zijne handelingen. Zoodra men den minister aan eenen band legt, zoodra men hem door directe of indirecte inmenging noodzaakt, dezen of genen weg te volgen, dien hij, aan zich zelve overgelaten, niet zou gevolgd hebben, heft men inderdaad zijne verantwoordelijkheid op. Wat hij dan gedaan of niet gedaan heeft, komt ter verantwoording van de influenceerende magt; men verliest den vat dien men op den persoon had, om daarvoor niets te erlangen dan eene onvruchtbare aanspraak op een collegie dat, juist omdat het collegie is, niet verantwoordelijk kan gesteld worden. Gemeenschappelijke verantwoordelijkheid of, — om juist te spreken — verantwoordelijkheid die niet den persoon maar het ligchaam tot voorwerp heeft, is niets als een ijdel woord. De minister moet met het comité overleggen, met het comité raadplegen,

maar het besluit moet *zijne* daad zijn; hij is het hoofd dat handelen en dat verantwoordelen moet. Rekent hij, niet-tegenstaande de tegenovergestelde meening van zijnen raad, bij zijn eerste gevoelens te moeten blijven volharden, zoo behoort hij daartoe volmagt te hebben. Geen minister moet zich — wanneer naderhand blijkt dat niet of niet goed geregeld is — er op kunnen beroepen, dat de handen hem gebonden waren. Naarmate meer vrije hand is gegeven, zal ook stipter en strenger ter verantwoording geroepen worden. Daarenboven zou toekenning van meerdere bevoegdheid dan die van enkel adviserende stem, waarschijnlijk juist het tegendeel ten gevolge hebben, van hetgeen de voorstanders van meerder gezag, zich voorstellen. In plaats van aan het comité kracht bij te zetten, zou men het in zijne werking verlammen. Want men begrijpt ligtelijk dat, zoodra het comité een ligchaam van contrôle werd, de minister van Oorlog geene moeite zou sparen, om de kracht van het ligchaam door de samenstelling zoo veel mogelijk te breken. Een dergelijk controle-rend, onverantwoordelijk ligchaam zou zeer hinderlijk en belemmerend kunnen worden, en al zeer ligtelijk *hinderpaal* zijn in plaats van *hulpmiddel*; al zeer gemakkelijk van een medewerkend orgaan in een tegenwerkend orgaan kunnen verbasteren. Het zou niet meer dan natuurlijk zijn, dat de minister, dit vrezende of voorziende, zorg droeg dat niemand in het comité werd binnengelaten, dan die aan de orthodoxe subordinatie-leer houw en getrouw was. Maar op die wijze was dan ook het doel der inrigting geheel verijdeld, terwijl nu — zoo de minister althans niet volslagen een mystificateur of een eigenzinnig stijfkop is — de kans bestaat, dat allerlei opiniën in het comité vertegenwoordigd zullen worden.

Wij zien in het plan zoo als het hier voor ons ligt, geen ideaal, of zelfs geen model van regeling en inrigting. Wij zien er in een begin, den aanleg tot lateren meer stevigen bouw. Men heeft nog niet ver van wal durven steken, en zich na aan de kust gehouden. De regeling is noch zeer volledig, noch scherp afgebakend. Er is onzekerheid, aarzeling en onbepaaldheid in. Maar dit alles neemt niet weg, dat er althans een begin is gemaakt; dat de eerste stap gedaan is, en dat alle betreding van een nieuw pad met eenen eersten stap moet aanvangen. Met de handeling zal het vertrouwen toenemen, en wat nu nog vermetel mag schijnen, zal langzamerhand niet meer dan natuurlijk gerekend worden. Een onvolmaakte en beperkte aanleg, sluit latere aanvulling en verbetering niet uit, wanneer men het steeds in zijne magt heeft, zoodra de noodzakelijkheid blijkt, het oude plan uit te breiden en bij te werken. Die het eerst inrigt en het eerst regelt verdient onzen lof, al erkent men, dat de inrigting niet volkomen en de regeling niet volmaakt is.

Buitenlandsche Berigten.

DUITSCHLAND.

Frankfort, 20 april. Men schrijft uit Munchen, dat ofschoon het ministeriële dagblad ontkent, dat Rusland zich evenzeer tegen het Boijersche als tegen

het Pruisische drie-Koningen-verbond zou verklaard hebben, men echter weet, dat in eene aldaar ontvangene nota van den graaf v. Wesselrode, beide deze vereenigingen afgekeurd worden, als niet bestaandar met de vroegere bondsacte, die van de zijde van Rusland, als de eenige wettige grondslag ter regeling der Duitse kwestie wordt beschouwd.

— In Silezie en andere deelen van Duitschland hoort men vele klagen over de laagte der graanprijzen, ten gevolge waarvan vele landbouwers weldra noodzaak zullen zien huis en hof te verlaten, daar zij zich buiten staat zien de pachtburen te voldoen. Ook in Hongarije neemt de armoede zeer toe. De adellijke grondbezitters zijn geheel te gronde gegaan; zij zijn deels tot zware geid- en andere straffen veroordeeld en deels voortvlugtig; de geestelijkheid is ten gevolge der jongste gebeurtenissen, zeer in hare inkomsten besnoeid. Door de aanhoudende stremming des handels lijden vele takken van bestaan; de voortbrengselen des bodems hebben voor een goed gedeelte hunne vroegere waarde verloren, terwijl rooversbenden aan het handelsverkeer in vele deelen des lands de grootste hinderpalen in den weg leggen. Van den vroegeren welstand ontdekt men nergens meer enig spoor.

Frankfort, 25 april. De geruchten, dat in mei een congres van gevolmagtigden der Duitse staten te Frankfort zoude bijeenkomen, als opvolger van de voorloopige bonds-commissie, winnen veld.

— In diplomatische kringen is veel sprake van eene nog grotere uitbreiding van het door Oostenrijk ontworpen groote middenrijk van Europa, waartoe Oostenrijk den grond wil leggen door het toetreden van al zijne staten tot het Duitse verbond.

Erfurt, 25 april. Gisteren heeft het Statenhuus de beraadslaging over de herziening der constitutie geëindigd. Over het algemeen werden dezelfde besluiten genomen als in het Volkshuis, alleen het recht van vereeniging werd meer beperkt. Een amendement, volgens hetwelk de rijkskas niet in de bijzondere staten, met uitzondering van de verkiezingen voor de eerste kamers, van kracht zal zijn, is met 49 tegen 40 stemmen aangenomen. Bij de discussie over de additionele acte gaf de heer v. Carlowitz dezelfde verklaringen als de generaal v. Radowitz in het volkshuis. Verder verklaarde hij plegtig, dat de bondsconstitutie van 1815 niet meer bestond.

FRANKRIJK.

Parijs, 25 april. In weerwil van de blijdschap, waarmede de democratische partij wegens het jongste besluit omtrent de deportatie vervuld is, bestaan er aan den anderen kant verscheidene redenen van ontevredenheid, als de sluiting van verscheidene clubs door de politie, het overbrengen van Proudhon naar de gevangenis van Doullens en vooral het verbod van den prefect van politie, den heer Carlier, om de democratische dagbladen rond te venten. Deze laatste vooral wordt als zeer gewichtig beschouwd en bedreigt verscheidene der roode dagbladen met volslagen ondergang. Het verbod is eergisteren eerst uitgevaardigd en reeds dienzelfden avond heeft een dagblad, dat gewoonlijk 10 à 12,000 exemplaren verkoopt, niet meer dan 2900 exemplaren kunnen slijten.

— Bij het ministerie moet sprake wezen van het opheffen der bagno's, welke zoo groote kosten veroorzaken, en die te doen vervangen door eene penitentiaire inrigting in Algerië. Men wil, dat een wetsontwerp in dien geest eorlang aan den raad van state zal aangeboden worden.

— De Napoléon meldt, dat de president, na eene nauwkeurige opneming der hangende brug, heeft opgemerkt, dat de meeste ketenen geroest waren en dat een beter toezigt wellicht eene zoo groote ramp zou hebben voorkomen. Hij heeft derhalve een streng onderzoek bevelen.

— Op het einde der zitting van de wetgevende vergadering op gisteren, stelde de heer Savatier Larroche, bij de verdere discussie over de wet nopens de deportatie, het volgend amendement voor, in de plaats van het artikel, waarin de regering aan de wet terugwerkende kracht wilde verleen: »De tegenwoordige wet is alleen toepasselijk op de misdaden, die na hare afkondiging bedreven worden.» De heer Baroche, minister van Binnenlandsche Zaken, drong aan op de onveranderde aanneming van het artikel, hetwelk de heer Odilon Barrot krachtig besteed. Bij stemming werd het amendement met 365 tegen 301 stemmen aangenomen, en dus tegen den wensch der regering beslist. De National verzeekt, dat de heer Baroche, op het oogenblik toen de heer Dupin, president der wetgevende vergadering, kennis gaf van den uitslag der stemming, tegen eene groep vertegenwoordigers, die zich voor de ministerbank verzameld had, uitriep: »Ik geef mijn ontslag,» waarop drie of vier zijner aanwezige ambgenooten, er bij gevoegd mochten hebben: »Wij doen hetzelfde.» Men weet echter nog niet met zekerheid of aan deze bedreiging gevolg gegeven is.

— Heden liep het gerucht van de aftreding des ministers Baroche, ten gevolge van de uitgebrachte stemming der vergadering omtrent de wet op de deportatie. Het Bulletin de Parijs spreekt het echter stellig tegen.

— De woning des heeren Odilon Barrot werd heden morgen als het ware bestormd, door eene aan-

